

Hồi Tưởng Về Những Người Bạn 8A3

*Xưa mến thương hiền trường
Đầm đằm im lớp học
Ngồi bút lấm giọt mực
Cuốn sách đời sang trang*

.....

*Thôi thì...
Thôi tạm xa
Bạn ta sẽ trở lại
Bớt lòng luôn thân ái
Phải gặp nhau một lần*

.....

*Sau chặng dài lữ thứ
Ta, Bạn vẫn trẻ thơ
Đơn sơ mùi phấn bảng
Chiều tan học muộn màng
(Phan Nhật Nam)*

“Hey Phúc, chắc chắn 100% là Nguyễn Văn Phúc biết Vũ Khải Hoàn”. Khi đọc lời của Trương Quốc Hiệp viết trong điện thư và chuyển thư của Khải Hoàn cho tôi, những giọng chữ như nhảy múa trước mắt, với phần đề mục được ghi: “Old high school friends”, gửi đến Tăng Minh, Quốc Hiệp và Phạm Văn Vĩnh.

“Hello các bạn, tôi là Vũ Khải Hoàn, cựu học sinh Nguyễn Du lớp 8A3 năm 1975, hiện cư ngụ tại Houston, Texas, và làm việc tại... , hôm qua tôi tình cờ tìm thấy trang nhà trunghocnguyendu.com và đã tìm thấy tên của các bạn có thể là bạn học chung lớp ở trường Nguyễn Du cách đây 32 năm, nên tôi đã gửi email này mong liên lạc, tìm lại các bạn ngày xưa. Tôi xin lỗi nếu tôi đã gửi làm người. Mong hồi âm, your very old friend, HV.

Đọc xong điện thư của Vũ Khải Hoàn, tôi vội vàng báo tin cho Nguyễn Hoàng Minh Đức và chuyển thư ấy cho các bạn học lớp 8A3 ngày xưa, như Đặng Minh Bảo, Tô Quốc Việt... Vừa nói chuyện với Minh Đức xong, thì nhận được điện thư do Tăng Minh chuyển bức thư trả lời của Hoàn. Trong điện thư, Hoàn có cho số điện thoại. Tôi gọi nói chuyện, được biết Hoàn đã lấy vé máy bay, cuối tháng năm sẽ đến Orange County để gặp lại các bạn học xưa. Hơn 30 năm rồi, tôi vẫn nhận ra giọng Hoàn, tiếng cười... như không có gì thay đổi. Có quá nhiều chuyện

để nói, để kể, từ thầy cô đến bạn bè. Hoàn cho tôi biết thời gian ban đầu, khi vừa rời Việt Nam có gặp Hoàng Trọng Nhân ở trại tỵ nạn, cả hai đều lo lắng và nhớ đến bạn bè, nhất là các bạn trong cư xá Bắc Hải. Tôi rất cảm động và chợt nhớ lại thời gian ban đầu của mình, cuộc sống bấp bênh, tiếng Anh còn yếu, thân phận tỵ nạn, bỏ lại sau lưng bao nhiêu người thân yêu, vậy mà hai bạn vẫn có thời gian nghỉ và nhớ đến bạn bè. Chắc có lẽ vì tình bạn của tuổi thơ, cộng thêm bao nhiêu khó khăn trong cuộc sống mà chúng tôi gắn bó nhiều hơn. Nói chuyện với Hoàn, chúng tôi cùng nhắc lại những kỷ niệm đã ngủ yên bao nhiêu năm qua.

Lớp 8A3 chúng tôi toàn là con trai, phá phách số một. Ngày đó, sau giờ ra chơi học sinh phải xếp hàng ngay ngắn mới được cô Phụng và thầy Tươi cho vô lớp. Tôi thường đứng ở đầu bìa trái, hướng vào các phòng học, đầu tiên là lớp 8P1, rồi đến các lớp 8A1, A2, A3, A4 và A5, và đứng chung với các “cầu thủ đội banh” như Tăng Minh, Quốc Toàn, Dũng da beo... Hôm ấy, Hà Thụy Nhân tự Hươu cao cổ kêu: “Phúc, mày cao xuống dưới đây, xếp hàng chung với tao”. Tôi bỏ chỗ đứng khoảng giữa lớp, xuống gần hàng cuối cùng với Nhân, các anh Phan Văn Sơn, Nguyễn Nộp tự nỏ xì-trum, Nguyễn Tân và Lê Văn Bé Nhỏ (anh Bé Nhỏ rời trường khoảng đầu năm 1975). Các anh bạn cao lớn, và có lẽ lớn tuổi hơn, nên chúng tôi gọi bằng anh. Đang nói chuyện ngon trớn với Nhân và anh Sơn, bỗng tôi thấy thầy giám thị Tươi đến kiểm soát các lớp. Tới lớp tôi, thầy nói các em đứng không ngay hàng, phải xếp hàng lại cho ngay ngắn, đàng hoàng. Nói xong, thầy cho các lớp 8P1, 8A1, 8A2 lên lớp, đến 8A3, thầy bắt chúng tôi đứng nguyên tại chỗ, và cho hai lớp 8A4, 8A5 lên trước. Đến lớp tôi, thầy chỉ cho phân nửa các bạn đứng phía trên lên phòng học, đám còn lại thầy bắt chúng tôi đứng ngay ngắn thẳng hàng thì mới cho vào. Đang lo lắng không biết bị bắt đứng như vậy bao lâu, thì nghe những tiếng la từ trên lầu: “Héo xì-trum, Héo xì-trum”. Nhìn lên, thấy các bạn đã được lên lầu, vừa chạy vào lớp vừa la: “Héo xì-trum, Héo xì-trum”. Héo xì-trum là tên chúng tôi đặt cho

thầy Tươi. Thoáng thấy thầy đi nhanh vào lớp, rồi trở ra đi ngược xuống sân với khuôn mặt lạnh lùng, đờ gay. Chúng tôi lẳng lẳng lên lầu theo lệnh của thầy, bước vào lớp, giật mình khi thấy tất cả các bạn được lên trước đang “xếp đầu gối trên bàn”, chúng tôi cũng không thoát được hình phạt đó. Tưởng tượng nếu có ai chụp được tấm hình đám xì-trum của 8A3 hôm ấy, thì chắc chắn bằng mọi giá chúng tôi phải “chuộc lại” cho bằng được. Hơn thế nữa, đang trong cảnh tượng như thế, thì ĐVHK, trưởng lớp (hay trưởng ban học tập?) của 8A2 vào để đưa thông báo của trường cho cô Yên. Tôi nghĩ chắc cô ấy đã có một câu chuyện hấp dẫn để kể cho lớp mình. Giờ thứ ba và tư là giờ Việt Văn với cô Yên, cô bắt chúng tôi xin lỗi thầy. Minh Đức, lớp trưởng, sau khi được gọi đem thông báo cho lớp kể bên về, cũng tiếp tục... quỳ, cho đến hơn 15 phút sau, thầy mới tha cho chúng tôi.

Thầy Tươi, dù rằng thầy đã mất, chúng em vẫn gửi lời xin lỗi thầy thêm một lần nữa. Có lẽ ở một nơi nào đó, khi đọc hàng chữ này, chắc thầy mỉm cười thông cảm cho chúng em vì “Nhất quỷ, nhì ma, thứ ba là... lớp 8A3” phải không thầy?

Ba tháng trước, chúng tôi tìm lại được Nguyễn Thái Học, tỵ nạn tại Phi gần 17 năm, hôm nay lại thêm Vũ Khải Hoàn sau 32 năm xa cách. Thời gian dài như vậy, nhưng khi nói chuyện, chúng tôi cảm thấy như không có thời gian ngăn cách đó, vẫn đùa giỡn, phá phách y như hồi còn đi học. Tôi nhớ lại lời của Nguyễn Thái Hòa (1988) khi cùng với Thiên Nga (1985) từ tiểu bang xa, ghé Orange County chơi nhạc cho các khóa đàn anh, đàn chị cách đây vài tuần, có nói” “ Các cụ học sinh Nguyễn Du có cái “class”.

Xin cảm ơn các bạn đã xây dựng website của trường, nhờ đó chúng ta tìm lại được nhau. Nhớ quá trường xưa, và bạn cũ! Hòa nhã với nhau nhé, các bạn.

Nguyễn Văn Phúc